

UHKAPELIÄ

„Novoje Vremja” on paljastanut täydellisesti venäläisten nationalistien suunnitelmat. Kun lukee tuota mainituissa piireissä ja samoin lokakuulaistenkin keskuudessa „vaikutusvaltaista” lehteä, niin käy silmännähtäväksi niiden tiukasti noudattama suunnitelma Turkin ryöväämisestä.

Kuten tavallisesti, shovinismin ja vieraiden alueiden anastamisen politiikkaa harjoitetaan ennen kaikkea yllyttämällä väkeä Itävaltaa vastaan. „Balkanin kansat”, kirjoittaa „Novoje Vremja”, „ovat sonnustautuneet pyhään taisteluun riippumattomuutensa puolesta. Itävaltalainen diplomaatti vaanii sellaista hetkeä, jolloin käy mahdolliseksi ryövätä niitä”.

Itävalta on siepannut itselleen palasen (Bosnian ja Hertsegovinan), Italia on siepannut palasen (Tripolitanian), nyt on meidän vuoromme saalistaa — selasta on „Novoje Vremjan” politiikka. „Pyhä taistelu riippumattomuuden puolesta” on vain korulause yksinkertaisten ihmisten pettämiseksi, sillä meillä Venäjällä ei ole kukaan niin kovin polkenut *kaikkien* kansojen todellisen riippumattomuuden aito demokraattisia periaatteita kuin nationalistit ja lokakuulaiset.

Miksi sitten nationalistit pitävät hetkeä rosvouspolitiikalle otollisena? Sekin näkyy selvästi „Novoje Vremjasta”. Italia muka ei rupea sotimaan, Itävallan on uhkarohkeaa aloittaa sota Balkanin slaavilaisia vastaan, koska sillä itsellään on monimiljoonainen slaavilaissukuinen väestö, Saksa taas ei lähde Euroopan sotaan Turkin nujertamisen vuoksi.

Nationalistien laskelmointi on äärimmäisen avomielistä ja julkeaa. He latelevat komeita sanoja „pyhästä taiste-

lusta" kansojen „riippumattomuuden” puolesta, mutta itse mitä kylmäverisimmin leikkivät miljoonien hengellä sysäämällä kansoja verilöylyyn kauppiaiden ja teollisuudenharjoittajien piskuisen ryhmän liikevoittojen tähden.

Kolmiliitto (Saksa, Itävalta, Italia) on nyt heikentynyt, koska Italia on kuluttanut 800 miljoonaa frangia sotaan turkkilaisia vastaan eivätkä Italian ja Itävallan „intressit” Balkanilla käy yhteen. Italia tahtoo siepata itselleen vielä palasen, Albanian, mutta Itävalta ei sallisi sitä. Perustaen laskelmansa siihen meidän nationalistimme pelaavat hurjaa uhkapeliä luottaen kolmisopimukseen kuuluvien kahden suurvallan (Englannin ja Ranskan) voimaan ja rikkauteen sekä siihen, että „Eurooppa” ei halua yleistä sotaa salmien takia tahi sen vuoksi, että „meidän” alueitamme „pyöristäisiin” Aasianpuoleisen Turkin kustannuksella.

Palkkaorjuuden yhteiskunnassa jokainen kauppias, jokainen isäntä pelaa uhkapeliä: „joko joudun häviöön tai rikastun ja saatan toisia häviöön”. Joka vuosi vararikoutuu satoja kapitalisteja ja joutuu häviöön miljoonia talonpoikia, kotiteollisuudenharjoittajia ja käsityöläisiä. Kapitalistiset valtiot pelaavat samanlaista uhkapeliä, ne pelaavat niiden miljoonien verellä, joita lähetetään milloin missäkin verilöylyyn vieraiden alueiden anastamista ja heikkojen naapurien ryöväämistä varten.

„Pravda” № 134,
lokakuun 4 pnä 1912

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan